

Hajótörés szélcsendben

A diplomaták

„Lássátok királyunkat, a fenségest, idegen követek:
nincs jobb szónok nála, legszebb ő a férfiak közt
s többet tud inni bárkinél.”

A követek meghajoltak rezzenéstelen arccal, majd
visszavonultak, hogy megírják jelentésüket.
„Kérünk hazahívást, mert ugyan

mit kezdjünk egy olyan uralkodóval, kinek három
legfőbb erénye egy szofistáé, egy asszonyé, valamint
egy közönséges fürdőszivacsé?”

Ruhától megfosztott testüket kordéra dobva, a szeméttel
együtt szállították a kikötőbe. Jelentéseik a szájukba gyűrve,
mint visszanyelt beszéd, hazatértek.

Egy beszélgetés

*Mint egy rongy. Úgy hullottam le
az este, mikor elmentél. Figyeltem
szomorú, fájdalmas történetedet,
megszorítottam a karod néha, és
búcsúzáskor hosszan öleltelek át.
Nem ittunk sokat, és azt is bőven
vegyítettük vízzel, mégis, amikor
magamra maradtam a daimónokkal,
miket itthagytál, nem bírtam talpon
maradni tovább. Ólomból voltam
még reggel is, és csak azért tudtam
nekifogni az új napnak, mert azt is
felidéztem, ahogy könnyű léptekkel
mosolyogva indultál haza és*

*csak délben kaptam a hírt, hogy a súly
mit a válladról az este levenni
vélttem, végül mégis lehúzott téged
egy kis időre a mélybe, hogy aztán
könnyű legyél végleg a kikötő
oszlopai közt a vérszínű tenger
vizében mosolyogva lebegve
– ahogy a hírhozók mondták délbe’ nekem...*

Héphaisztosz műhelyében

Elfojtva, rekedten – mint korcs, akit eddig ütöttek –
bennem a boldogság felugat, közeledni ha
látalak. És mint a fehér szöveten a kidőlt bor,

úgy árad a fájdalom szét odabent, ha az eltelt
évek jutnak eszembe. Jó gazda a föld: betakar.
S gondos király az ég: tulajdonát körbekeríti.

Aphrodité férje

*Te is megpróbáltad, mint Hephaisztosz,
a szerelmet megzabolázni. Nem könnyű –
lehetetlen. Egy csalfa Aphrodité
férjének lenni neked sem volt könnyű,
barátom. Node mégsem kellett volna
mutogatnod a szégyenedet. Mert a
tiéd az, hiába monddod, „az asszony
kikapós”, végül – akár az istenek
hajdan a sánta kovácson – mindenki
rajtad röhögött.*